

Koncem devatenáctého století se postupně opouštějí objektivní principy v architektuře směrem k principům individuálním a lokálním. Nově se rehabilituje česká renesance i české baroko. Působí zde mnoho faktorů, které k tomu přispívají. Jde zejména o vliv okolních států, kde je baroko rehabilitováno o něco dříve. Dále je to poznání samotných architektů, kteří se podílejí na rekonstrukci barokních památek. Postupně přibývá i článků a knih týkajících se barokní architektury. Novobaroko je oceňováno jako styl, který dobře zapadne do pražské architektury a nepůsobí zde rušivě a cize. Novobarokní realizace se uplatňují v nově vznikajících urbanistických centrech a v místech pražských asanací, najdeme je též na architektonických výstavách.

Existují určité předstupy novobarokní architektury, jako je například druhé rokoko, módní styl poloviny století a také architektonické importy, ale hlavní proud novobarokní architektury začíná až s příchodem Friedricha Ohmanna do Prahy kolem roku 1889. Stojí tu vedle sebe novobaroko ve své čisté formě proti eklektické formě s vlivy ostatních architektonických stylů, zejména secese. Samotné inspirační zdroje novobaroka jsou více různorodé, čerpají jak z domácí tradice, a to z jejich různých etap, tak i ze zahraničí, především z Vídně, ale i vzdálenější Francie. Není však žádný typický novobarokní architekt, v té době architekti tvořili v mnoha stylových polohách a novobaroko bylo jedním z nich. Architekti tvořili individuálně a každý měl odlišný styl a preferoval jiné barokní inspirace. Na scéně se objevují jinak méně známí architekti jak Viktor Beneš, Alois Dlabáč, Josef Pospíšil, kterých si dosavadní literatura moc nevěšala. Typologie staveb je různorodá s převažujícím nájemním domem. Dochovalo se též množství nerealizovaných návrhů. Některé stavby se bohužel nedochovaly. V mnoha případech novobarokní architektura anticipuje řešení, kterými se bude zabývat moderní architektura.